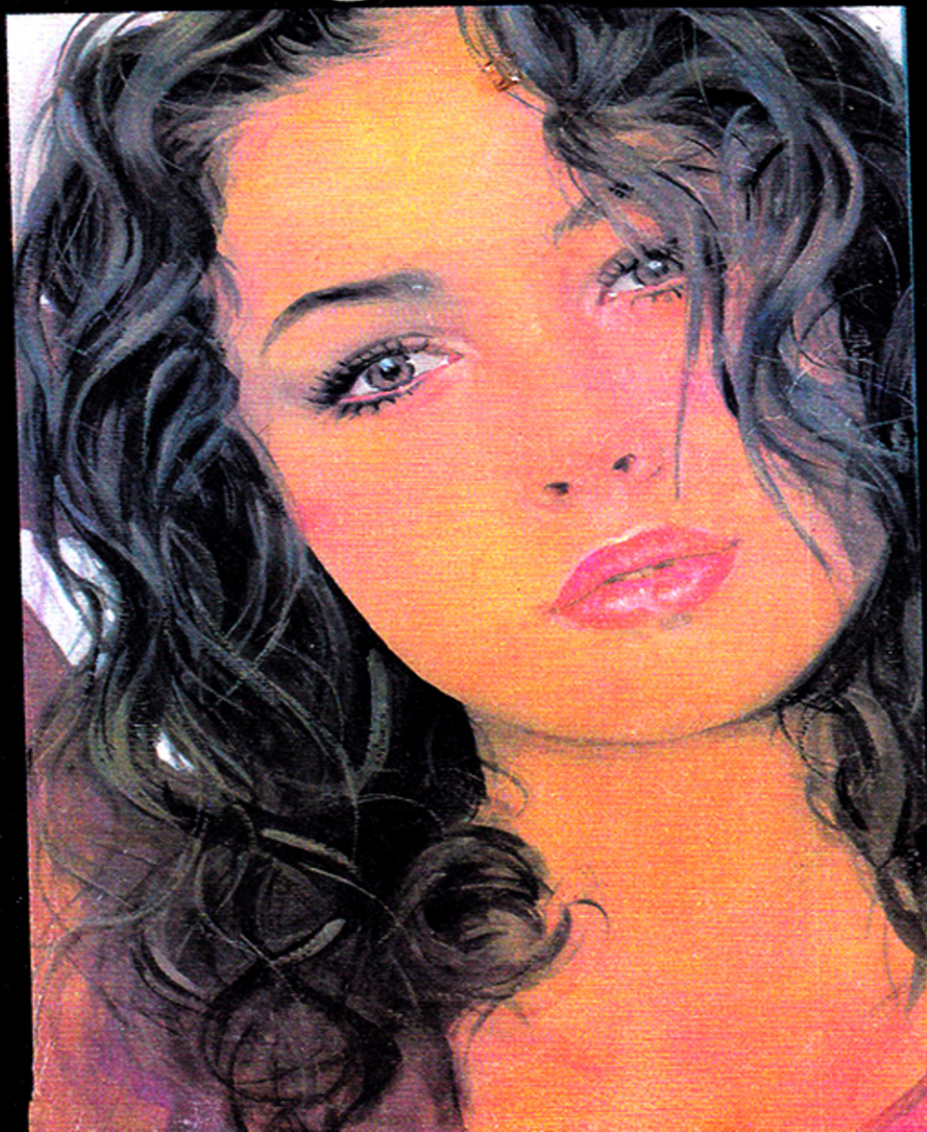

မိကိုးလင်း

ငယ်ချစ်ဦးရယ်

အခန်း (၁)

ဟော ...

လာပြန်ပြီ ကားနဲ့ ...။

မုန့်ကြွပ် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ စုထောင်သွားရသည် ။

အိမ်ရှေ့အိမ်ကပါ။

မမထားဆီလာတဲ့ လူက ကားနဲ့ ဆိုတော့ မျက်နှာပွင့်နေသည် ။

မုန့်ကြွပ်ကတော့ အားမကျပါဘူး။

အားကျနေတာက ဒေါ်လေးတာရယ်ပါ။

ပြောတော့မယ်။

"မုန့်ကြွပ် ..."

ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပင် ဒေါ်လေးတာရဲ့ အသံက ထွက်ပေါ်လာ
တော့သည် ။

"မုန့်ကြွပ် ..."

"ရှင် ..."

"ဘာရှင်လဲ ..."

မုန့်ကြွပ် ဇာတ်ကလေးပုဝင်သွားရတော့သည် ။

"ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း..."

"ဘာလဲ..."

သူမ ...

တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်တာ။

ဒေါ်လေးတာ ပြနေတာသိသည် ။

မမထားချစ်သူကို...

"ထားထားချစ်သူကို ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်အားကျချင်စရာ
ကောင်းလဲလို့ ..."

ထုံးစံအတိုင်းပဲ။

မမထားကို စံထားပြီး ဒေါ်လေးတာ ဆူတော့သည် ။

"ထားထားချစ်သူက ပညာတတ် ... ရုပ်ချော ... ဥစ္စာပေါ ... ဘယ်
လောက် ဂုဏ်သရေ ရှိလိုက်လဲ..."

ဒေါ်လေးတာတော့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသည် ။

မမထားဘဝကို အားကျနေ၏။

စံတင်နေသည် ။

မမထားချစ်သူက ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ချမ်းသာသူ။

"မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘာအကောင်းဆုံးလဲဆိုတာ
ရွေးချယ်တတ်ရတယ် ..."

မုန့်ကြွပ်မှာ ခေါင်းလေးရှုံ့သွားရတော့သည် ။

"ထားထားကို ကြည့်စမ်း... ဘာချောလဲ... ရုပ်က ညည်းလေးနဲ့ ဘာ

မှ မဆိုင်ဘူး... ဒါတောင် ဟို ကောင်လေးမျိုးနဲ့ စွဲတယ်..."

မုန့်ကြွပ်က မစွဲလို့ ဒေါ်လေးတာ အားမလို အားမရဖြစ်နေသည်။ ။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ရှင်..."

"တူမလေးကို ဒေါ်လေးတာက ထားထားလို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ စွဲစေချင်တာပါအေ..."

သူမကို ချမ်းသာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပဲ မိမိရင်ထဲမှာ ။

ထားထားကို အားကျမိသည်။ ။

အိမ်ရှေ့အိမ်က ကောင်မလေး။

ထားထားသည် ချမ်းသာတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်။ ။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ဖြစ်၏။

ထားထားနှင့် လက်ထပ်လျှင်နေဖို့ တိုက်လည်း ဝယ်ပြီးပြီတဲ့။ ။

ကားနှင့် ...

ဘာလိုသေးလဲ။

ပြည့်စုံလိုက်တာ။

ထားထားဆီလာလျှင်လည်း မိဘတွေအတွက်ပါ စားသောက်စရာတွေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ယူလာတတ်သည်။ ။

ထားထားမိဘတွေ ဘယ်သွားသွား ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေး၏။

အခန့်သား ...

အကျော့သား ...

ဒေါ်တာတာ အားကျနေမိသည်။ ။

တူမချော ပန်းဝတ်မှုဆီ မုန့်ကြွပ်ကိုလည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်စေချင်မိ၏။

ပန်းဝတ်မှု ...

ငယ်နာမည် မုန့်ကြွပ်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မုန့်ကြွပ်ဆိုကြိုက်လွန်း၍ နာမည်တွင်
နေတာ။

မုန့်ကြွပ်နှစ်နှစ်သမီးတွင် မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားကြသည်။ ။

မိမိက အပျိုကြီး ...

တူမလေးအား ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကြွပ်ကျွေးပြီး မွေးခဲ့ရသည်။ ။

ငယ်နာမည် ပန်းဝတ်မှုဆိုတာ ပျောက်တဲ့ အထိ တူမလေးက မုန့်ကြွပ်
ကို ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် မုန့်ကြွပ် ဟု အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့ အထိ နာမည်
တွင် နေတော့၏။

မိမိ အသက်ကြီးပြီ...။

တူမချောဘဝရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ချင်နေမိသည်။ ။

မုန့်ကြွပ်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက အလိုလိုက်ထား၍ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်
ကောင်မလေး။

ဒေါ်တာတာက တူမလေးကို ငယ်စဉ်ကပင် ဘာမှ မခိုင်းဘဲ အလှကြ
ည့်နေတတ်သည်။ ။

အလိုလိုက်ထား၏။

ပညာသင်စေသည်။ ။

နုနုဖတ်ဖတ်...

လှလှပပလေး နေစေသည်။ ။

ပြီးတော့ ...

ချမ်းသာစေချင်မိသည်။ ။

ထားထားလို ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေ၏။

"ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း... မုန့်ကြွပ်... ထားထားတို့ အတွဲ ထွက်သွားပြီ...
ဘယ်လောက်အားကျဖို့ ကောင်း လဲ"

"ဟွန့်..."

"ညည်းလေးက ဘာဖြစ်လို့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြရတာလဲ... အားမကျဘူး
လား..."

"မကျပေါင်..."

"ဘာအေ..."

"မုန့်ကြွပ်ကိုမှ အဲ့ဒီလိုသူဌေးသားက လာမကြိုက်တာပဲဟာ..."

ဟုတ်တယ်လေ။

မုန့်ကြွပ်ကတော့ အားမကျပါဘူး။

မမထား ချစ်သူကို မုန့်ကြွပ်က သွားလုရမှာ လား။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ရှင်..."

"ညည်းလေးကို ဒေါ်လေးတာ သတိကြပ်ကြပ်ပေးလိုက်မယ်နော်...
ဟိုကောင်လေး တိမ်တိုက်ကို အရောတဝင် မလုပ်နဲ့ လို့ ..."

တိမ်တိုက်တဲ့ ...။

နာမည်က မိုးပေါ်မှာ ...

လူကတော့ ဆင်းရဲလိုက်တာ။

ဘဝတူတွေ...။

မုန့်ကြွပ်နဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြသည် ။

တတွဲတွဲ...

ဒေါ်တာတာတို့ နှင့် သုံးလေးအိမ်ကျော်မှာ နေသည် ။

ငယ်စဉ်ကတော့ တိမ်တိုက်ကို မိမိထိန်းကျောင်းချီပိုးလာခဲ့ရတာပဲ။

မိဘတွေနှင့် လည်း ခင်သည် ။

ဒါပေမဲ့...

အသက်အရွယ်တွေ ရလာတော့ တိမ်တိုက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးတာ
မကြိုက်ချင်တော့။

တိမ်တိုက်မိဘတွေက ဆင်းရဲသည် ။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားတွေ... ။

တိမ်တိုက်ကရော...

ရေသန့်စက်ရုံတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေရသည် ။

ဆယ်တန်းတော့ အောင်ပြီးသွားပါပြီ။

အထင်ကြီးစရာမရှိ။

"ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတဲ့ အနုတ်စုတ်... ဂုတ်စုတ်ကောင်နဲ့ ဒေါ်လေးတာ လုံးဝသဘောမတူ ဘူးနော်..."

"တာတာကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ... တိမ်တိုက်နဲ့ မုန့်ကြွပ်က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ..."

"သူငယ်ချင်း... သူငယ်ချင်းနဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ မဖြစ်စေနဲ့ ... ညည်းလေးတို့ နှစ် ယောက်က လိုအပ်တာထက် ရင်းနှီးချင်နေပြီ..."

ဟွန်း... ဒေါ်လေးတာ မတရားဘူး။

တိမ်တိုက်နဲ့ က အူဝဲဆိုတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာပဲ။

ပြီးတော့ ...

ဒေါ်လေးတာကိုယ်တိုင် နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွေးမွေးထိန်းကျောင်းလာတာ။

တိမ်တိုက်က ဆင်းရဲတာပဲရှိတာ။

ရိုးသားသည် ။

ကြိုးစား၏။

မုန့်ကြွပ်အပေါ်လည်း ရိုးသားဖြူစင်စွာ ကူညီစောင့်ရှောက်နေသူ။

ဒေါ်လေးတာက အခုမှ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည် ။

တိမ်တိုက်လာလည်လျှင် မကြိုက်။

မျက်နှာထားနှင့် နေသည် ။

တားဆီးနေ၏။

အထင်သေးစကားတွေ ပြောနေတတ်သည် ။

မုန့်ကြွပ် မကြိုက်ပါဘူး။

"နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးမမှုတ်ချင်ပါနဲ့ မုန့်ကြွပ်... ဒေါ်လေးတာပြောနေတာ ညည်းလေး ဘဝရှေ့ရေး အတွက်ပါ"

"တိမ်တိုက်က ရိုးသားပါတယ် ဒေါ်လေးတာ..."

"တော်စမ်း..."

"အရမ်းအလုပ်ကြိုးစားပြီး အစွမ်းအစရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဟာ..."

"မုန့်ကြွပ်... ညည်းက ပြောလေ... ကဲလေပါပဲလား... တိမ်တိုက်ကို အထင်ကြီးတာ လုံးဝ လက်မခံ ဘူး... ထားထားကိုကြည့်ထား... အားကျစမ်း..."

"ဟွန်း..."

ဒေါ်လေးတာ အားကျပါတယ်ဆိုမှ မမထားချစ်သူ ကိုကိုသက်ကယောက္ခမလောင်းတွေကို ကားနှင့် တင်ခေါ်သွားသည် ။

ဂရုစိုက်လိုက်တာ။

ယောက္ခမလောင်းတွေကို ကားတံခါးပင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးသည် ။

"ကြည့်စမ်း... မသိန်းတင်တို့ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲလာတာ... ဒီသမီးလေး အရွယ်ရောက်မှ ကောင်း စားလာတယ်..."

"မမထား... ဘယ်လောက်လည်လဲဆိုတာ ဒေါ်လေးတာ သိလို့ လား..."

"လည်တာ ကောင်းတာပေါ့အေ... မိဘတွေလည်း ချမ်းသာ... ဂုဏ်ကျက်သရေလည်း ရှိ..."

ဒေါ်လေးတာက မုန့်ကြွပ်အား ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် ချစ်သူဖြစ်စေချင်သည်။ ။

မမထားကို အားကျစေချင်၏။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ရှင်..."

"ဒေါ်လေးတို့တူမလေးက ချောတယ်... လှတယ်... နန်းထိုက်တဲ့ ပန်းမကိုဋ်ပါကွယ်..."

တူမချောသာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်လျှင် ဘယ်လောက်ကျက်သရေ ရှိပြီး ချောမောမလဲ။

အိစက်နေသည်။ ။

အသားအရည်ကအစ ဝင်းအိနေ၏။

ဇော်ဇော်ကျဲမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် နေတတ်တာလေးတစ်ခုပဲ အပြစ်ရှိ၏။

တခြား ... ဘာမှ မရှိ။

မိမိကလည်း ဆင်းရဲတော့ တူမလေးအား အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်မပေးနိုင်။

"မုန့်ကြွပ်ရယ်... ညည်းလေးအိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမှားမှာ စိုးလို့ ... ဒေါ်လေးတာက တတွတ်တွတ် သတိပေးနေတာပါ..."

တူမချောအတွက် ဒေါ်တာတာ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပူနေရလဲ။

ဒီကောင်မလေးက တစ်မျိုး။

မာနကကြီးသည် ။

တိမ်တိုက်ကလွဲပြီး တခြားသူတွေကို အဖက်မလုပ်။

ခက်နေသည် ။

ချမ်းသာစေချင်၍ တူမချောရဲ့ စိတ်ကို မြှင့်ပေးနေရ၏။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ပြော..."

"ဒေါ်လေးတာရဲ့ စေတနာတွေကို နားလည်စမ်းပါ"

"နားလည်ပါတယ်နော်... တူမကို ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်တာမြင်ချင်တာ မဟုတ်လား..."

"ဟယ်... ဒီကောင်မလေး... ဘယ်ကနေ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်ရမှာလဲ... ညည်းလေးကို ချမ်းသာစေ ချင်တာပါ... ဆင်းဆင်းရဲရဲ မမြင်ချင်ဘူး..."

"ကံကြမ္မာကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးလေ..."

"ဘာတွက်စရာလိုလဲ ... ကိုယ့်အပေါ်မှာ အရာအားလုံး မူတည်နေတာပဲ... ထားထားလို စိတ်ဓာတ် လိုတယ်"

ထားထားက ချမ်းသာတဲ့ လူတွေမှ အဖက်လုပ်တာ။

မုန့်ကြွပ်နဲ့ တခြားစီ။

ဒီကောင်မလေးက ဟိုကောင်လေး တိမ်တိုက်ကို အထင်ကြီးနေတ

ယံ။

ဒေါတာတာ စိတ်မချ။

"ချမ်းသာတဲ့ လူတွေနဲ့ ပဲ ပတ်သက်ဆက်ဆံရင် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေနဲ့ ပဲ တွေ့မှာ ပေါ့..."

"ဒေါလေးတာကလည်း မုန့်ကြွပ်ကတစ်မျိုး... ချမ်းသာတဲ့ လူတွေရဲ့ အထင်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်တာ မခံနိုင်ဘူး..."

မုန့်ကြွပ်မှာ မာနတော့ရှိသည် ။

ကိုယ့်ဘဝတူချင်းပဲ ပတ်သက်ချင်၏။

"ချမ်းသာတဲ့ လူတွေက သူတို့ သားကို... မုန့်ကြွပ်နဲ့ သဘောမတူပါ ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..."

"သားသမီးပဲ သဘောမတူလည်း ခဏပဲပေါ့... မုန့်ကြွပ်ရယ်... နောက် လက်ခံမှာ ပဲ..."

မုန့်ကြွပ်မှာ ချစ်သူက မတွေ့သေးဘဲနှင့် ငြင်းနေရသည် ။

ဒေါလေးတာကြောင့် ခက်ပါတယ်။

တူမအတွက် တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်ပူပင်သောကတွေ ရောက်နေရသည် ။

"ဒေါလေးတာကတော့ သမီးလေး လက်ထက်မှာ ချမ်းသာတဲ့ မျိုးဆက်ကိုပဲ အကောင်အထည်ဖော် သွားစေချင်တယ်..."

"ဟွန်း... လွယ်လိုက်တာ..."

"ဘာဖြစ်လို့ မလွယ်ရမှာ လဲ... ထားထားကိုပဲကြည့်"

ပြောရင်းပင် မမထားတို့ မိသားစု ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

လက်ထဲမှာ လည်း အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လေးတာကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ။

"တွေ့လား... မုန့်ကြွပ်... ညည်းလေး မြင်လား... ထားထား ကောင်လေးက ယောက္ခမလောင်းတွေ ကို ဝယ်ခြမ်းပေးလိုက်တာ..."

မုန့်ကြွပ် ဒေါ်လေးတာ အနားကနေ ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။ ။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ရှန်..."

"နေဦး..."

"မုန့်ကြွပ် သင်တန်းသွားတက်ရဦးမယ်..."

မုန့်ကြွပ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတည်းက စကားပြော သင်တန်းတက်နေသည်။ ။

ဒေါ်လေးတာ အစီအစဉ်ပဲ။

တူမဘဝရှေ့ရေးအတွက် မရှိ၊ ရှိတာရှာဖွေပြီး ပညာသင်ပေးနေသည်။ ။

စပီကင်တွေ တတ်စေချင်၏။

ဘဝကို တိုးတက်မြင့်မားစေချင်သည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ... သွားသွား နေဦး... ညည်းအလှအပလေးပြင်စမ်းပါ... ဖြစ်သလိုကြီး မနေစမ်းပါနဲ့ မှုလေးရယ်..."

တစ်ခါတလေ... စိတ်လိုလက်ရ မှုန့်လေးရယ်ဟု ချစ်စနိုးခေါ်တတ်

သည်။ ။

ဒေါ်လေးတာက အဝတ်အစားကအစ ခေတ်မီစေခဲ့၏။

"ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်... စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်နေစမ်းပါ... မုန့်ကြွပ် ရယ်..."

သူမ...

နုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားအောင် ပြုံးပြပြီးထွက်လာခဲ့သည်

။

အခန်း (၂)

"မုန့်ကြွပ်..."

"ဟင်..."

"ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ... ငြိမ်လှချည်လား..."

မုန့်ကြွပ်တစ်ယောက် ငြိမ်နေ၍ တိမ်တိုက် သတိပေးရသည်။ ။

"ဒေါ်လေးတာအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ..."

"ဘာလဲ... နင်တို့ အိမ်ရှေ့ မမထားဘဝကို အားကျဖို့ တတွတ်တွတ် ပြောနေတာလား..."

မုန့်ကြွပ်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်တွင် ဒေါ်လေးတာက အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းလာတာတွေ့ လိုက်ရသည်။ ။

သိပ်ပြီး မကြည်လင်တော့။

မျက်နှာထားက တင်းမာနေသည်။ ။

မုန့်ကြွပ်ဆီ လာတာပင် ဒေါ်လေးတာက သဘောမကျသလို ဖြစ်နေ၏။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ဘာလဲ တိမ်တိုက်..."

"နင်အလှအပတွေ အရမ်းပြင်နေတယ်... သင်တန်းသွားတက်တာ ဒီ လောက်အထိ ပြင်ဆင်ရလား ဟာ"

မုန့်ကြွပ် လှပလွန်းနေသည်။

တိမ်တိုက်စိတ်ထဲမှာ သဘောမကျသလို ဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လေးတာက ချမ်းသာတဲ့ လူမှ ပတ်သက်ဆက်ဆံချင်တာ။

ဒါကလည်း ...

မုန့်ကြွပ်အတွက်ပါ။

တူမချောကို ချမ်းသာစေချင်တာနှင့် ပဲ တိမ်တိုက်နှင့် ပတ်သက်ဆက် ဆံတာပင် တားဆီးကန့်ကွက်လာ ရသည်။

မိန်းမချောလေး မုန့်ကြွပ်။

ဒါမှ မဟုတ်...

ပန်းဝတ်မှု...

တိမ်တိုက်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း။

သူ...

မုန့်ကြွပ်ကို သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ထက် ပိုပြီး ချစ်နေမိပြီဖြစ်သည်

။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ပြော..."

"နင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်... နင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း အမှန်ဖြေမ လား..."

"ဘာမေးမှာ လဲ... နင့်ကို မုန့်ကြွပ်က ဘယ်တုန်းကမှ
လိမ်ညာမပြောခဲ့ဘူးနော်..."

မုန့်ကြွပ် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ စုထော်ပြီး မေးမိသည်။ ။

ဟုတ်တယ်လေ...။

တိမ်တိုက် အချိုးတွေက တစ်မျိုးပြောင်းချင်နေသည်။ ။

အကြည့်တွေက စူးစိုက်လွန်းလာ၏။

သူမ အလှအပပြင်တာပင် သဘောမကျသလို ပြောချင်သည်။ ။

ဘာလဲ...။

ရှင်က မသင်္ကာတာလား။

"မုန့်ကြွပ်ရယ်... ငါသိချင်တာက နင့်သဘောထားတွေကိုပဲ..."

"ကျွန်မ သဘောထား..."

"အင်း..."

"ဘာလဲ..."

"ဒေါ်လေးတာ ရိုက်သွင်းတဲ့ ပုံစံထဲ ဝင်သွားပြီလားလို့ ပါ..."

မုန့်ကြွပ် အလှအပတွေ အရမ်းပြင်ဆင်ထား၍ တိမ်တိုက်စိတ်မချ။

"နင် အထင်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ငါမပါတော့ဘူးလား..."

တိမ်တိုက်...

အရမ်းမုန်းစရာကောင်းတယ်။

မုန့်ကြွပ်ကိုများ အထင်သေးလို့။ ။

အမြင်ကတ်လာမိသည်။ ။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ဘာတုန်း..."

"ဒေါ်လေးတာရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲကို နင်ဝင်သွားပြီလား"

"အင်း..."

"ဘာ..."

မုန့်ကြွပ် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အင်းဟု ဖြေပစ်လိုက်မိသည်။ ။

တိမ်တိုက် အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်၏။

မျက်နှာကြီးက အိုစာသွားသည်။ ။

ရယ်ချင်လိုက်တာ...။

ဆွေးမြည့်ကြေကွဲတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မော့ကြည့်နေသည်။ ။

"နင် တကယ်ပြောတာလား... မုန့်ကြွပ်..."

"တကယ်..."

"ငါ ထင်ပါတယ်လေ... နင်အလှအပတွေ ပြင်လာမှ တော့... နင့်စိတ်တွေ ပြောင်းလွဲသွားပြီ ဆို တာ..."

ဘာဆိုလဲ။

ဒေါ်လေးတာက အလှအပတွေ ပြင်ခိုင်းလို့ မုန့်ကြွပ် ပြင်လာတာ။

တိမ်တိုက်က ရိုးအလွန်းသည်။ ။

မုန့်ကြွပ် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောနေတာကို မရိပ်မိပေ။

"အင်းလေ... တိမ်တိုက်က နင့်အတွက် ဘာအထင်ကြီးစရာမှ မရှိပါဘူးလေ... နင့်ဘဝကြီးကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ တိုးတက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းမှ မရှိတာဘဲဟာ..."

သူ့ဘဝကို သူ အားငယ်နေမိသည်။

ရေသန့်စက်ရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်ဆင်းနေရတဲ့ ဘဝ။

ဒေါ်လေးတာက ဘယ်မှာ လာပြီး အထင်ကြီးတော့မလဲ။

အခုတော့...

မုန့်ကြွပ်ပင် အထင်မကြီးတော့။

ရင်ထဲမှာ ...

ခံစားချင်လာသည်။

နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားလာရ၏။

မုန့်ကြွပ်ကို တိမ်တိုက် ချစ်မိနေသည်။

မပြောရဲတာဘဲရှိ၏။

မုန့်ကြွပ်က မာနကြီးတော့ အခင်မင်တွေပါ ပျက်သွားမှာ စိုးမိသည်။

"တိမ်တိုက်..."

"ဟင်..."

"မုန့်ကြွပ် သွားတော့မယ်..."

တိမ်တိုက် အလုပ်ဆင်းရင် သူမနှင့် လမ်းမှာ တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးတာ အထင်သေးမယ်ဆိုလည်း သေးချင်စရာ။

တိမ်တိုက်ပုံစံကိုကြည့်။

အဝတ်အစားတွေကအစ ဟောင်းနွမ်းနေသည် ။

အဖေရော အမေပါ အသက်ကြီးပြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေကြ၏။

တိမ်တိုက်ပဲ ရှာကျွေးနေရသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်ပေမဲ့ ရေသန့်စက်ရုံမှာ ပဲ အလုပ်လုပ်နေ၏။

တခြားအလုပ်တစ်ခု ပြောင်းမယ်လို့ တိမ်တိုက်က ပြောသည် ။

"တိမ်တိုက်..."

"ဟင်..."

"နင် တခြားအလုပ်တစ်ခု မရှာတော့ဘူးလား..."

"ရှာနေတာပဲ မုန့်ကြွပ်... ရုတ်တရက်တော့ အဆင်မပြေသေးဘူး
ဟာ..."

"နင်... ကွန်ပျူတာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သင်တန်းတစ်ခုခု
တော့ တက်သင့်တယ်..."

"ပိုက်ဆံမရှိဘူး..."

"ဟင်း..."

မုန့်ကြွပ်မှာ လည်း ငွေကမရှိ။

ဒါကြောင့် ...

ဒေါ်လေးတာက နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမမှုတ်ပါနဲ့ လို့ ပြောတာ။

တိမ်တိုက်ရယ်...

နင့်အပေါ် မုန့်ကြွပ် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်ဟာ။

ခက်တာက...

ဒေါ်လေးတာပဲ။

ဒါကလည်း ...

တူမဘဝ ကောင်းစားစေချင်တဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေကြောင့် ပါ။

ဒေါ်လေးတာရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို မုန့်ကြွပ် နားအလည်ဆုံးပဲ။

"အမေ နေမကောင်းဘူး... မုန့်ကြွပ်... အဖေကလည်း အသက်ကြီး
တော့ ငွေမရှာနိုင်တော့ဘူးလေ... ငါတစ်ယောက်ပဲ ကြိုးစားနေရတာ...
"

တိမ်တိုက်ကတော့ ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေမိ
သည် ။

"ကံကြမ္မာဟာ ငါ့ဘက်မှာ မရှိသေးဘူး... မုန့်ကြွပ်"

မုန့်ကြွပ်မျက်နှာလေးကို မရဲတရဲနှင့် ကြည့်မိနေသည် ။

မင်းဟာ နန်းထိုက်တဲ့ ပန်းမကိုဋ်ပါ မုန့်ကြွပ်ရယ်။

ငါနဲ့ မတန်ပါဘူး။

နင်အရမ်းလှတာပဲ။

ချောတယ်။

အိမ်ကနေတာပဲ။

နင့်ဒေါ်လေးတာ အထက်ကို မှန်းမယ်ဆိုရင်လည်း မှန်းထိုက်ပါတယ်။

"သွားတော့မယ်..."

မုန့်ကြွပ်က နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ငါ အရမ်းနောက်ကျနေလို့ ပါနော် တိမ်တိုက်..."

နောက်ကျနေလို့ ပါ။

ဒေါ်လေးတာရဲ့ မမထားကို အားကျဖို့ တရားတွေနာရင်း အချိန်ကြာ
သွားမိသည်။ ။

"သွားမယ်နော်..."

မုန့်ကြွပ်ရင်ထဲမှာ တိမ်တိုက်အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေ တိုး
ဝင်ခံစားသွားရတာတော့ ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ငယ်သူငယ်ချင်း...

အထင်မသေးနိုင်ပေ။

တိမ်တိုက်က ကြိုးစားသူပါပဲ။

ဘာကျူရှင်မှ မယူဘဲ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင် တိမ်တို
က်က လုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အရည် အချင်းတွေ ရှိနေသည်။ ။

တိမ်တိုက်...

ရှင်အမူအယာတွေ ပြောင်းလွဲ လာပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။

မရိုးသားတော့ဘူး။

မုန့်ကြွပ်ကို စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် တိမ်တိုက်က ကြည့်တတ်သည်

။

"တိမ်တိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး

မုန့်ကြွပ်... တူမလေးဘဝ ဒုန့်ရင်းထက် တောင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ဦးမယ်..."

ဒေါ်လေးတာက လုံးဝလက်မခံဘဲ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်နေသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးတာပင်မရ။

ခွင့်မပြုချင်။

မုန့်ကြွပ်သင်တန်းထဲမှာ စိတ်တွေကို နစ်ထားရသည်။

အပြန်တွင် ...

မထင်မှတ်ဘဲ ငယ်သူငယ်ချင်းမြိုင်နှင့် သွားတွေ့ရသည်။

"ဟယ်... မုန့်ကြွပ်..."

"မြိုင်..."

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ဆုပ်ကိုင်မိကြသည်။

"မုန့်ကြွပ်... ရှင် ဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲ... မတွေ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီနော်..."

မြိုင်ဆယ်တန်းအောင်တည်းက အိမ်ထောင်ကျပြီး
တခြားရပ်ကွက်ပြောင်းသွားသည်။

မတွေ့တာကြာပြီ။

တွေ့တော့လည်း မြိုင်ကို ကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာစရာပင်။

ဆင်းဆင်းရဲရဲပါ။

"မုန့်ကြွပ်... ရှင်နဲ့ တိမ်တိုက် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်နော်..."

"ကောင်းတယ် မုန့်ကြွပ်... နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမမှုတ်နဲ့ ... မြိုင်ကိုပဲ ကြည့်..."

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်...

ဒေါ်လေးတာနှင့် လေသံက တစ်ထပ်တည်းကျနေတော့သည်။ ။

"ရှင်တို့ အိမ်လိုက်ခဲ့..."

မြိုင်က ဇွတ်အတင်းပင် ခေါ်နေ၍ သူမ လိုက်လာခဲ့မိ၏။

"ဟယ် မြိုင်... ရှင့်အခြေအနေ ဒီလောက်ပဲ ဆိုးဝါးနေပြီလား..."

"အင်း..."

"စိတ်ညစ်လိုက်တာ..."

မြိုင်အိမ်သားက ဝါးကြမ်းခင်းလေးနှင့် ယိုင်နဲ့ နေသည်။ ။

"ထိုင်..."

စိတ်ပျက်တယ်။

ထိုင်ရတာပင် စိတ်မရဲ။

ကလေးနှစ်ယောက်က မဲပေညစ်ပတ်နေတဲ့ ပန်းကန်များ နှင့် ထမင်းကို ငါးပိရည်ဆမ်းကာ စားနေကြ သည်။ ။

"မေမေ လာပြီ..."

"စားကြ... စားကြ... ဧည့်သည် ပါလာတယ်... လာပြီး မရှုပ်ကြနဲ့ နော်..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

မြိုင်က သူမနှင့် လာထိုင်သည်။ ။

မလွယ်ဘူး။

မွန်းကျပ်လိုက်တာ...။

အိမ်လေးထဲ ထိုင်နေရတာ အသက်ရှူပင်မဝတော့။

"မြိုင်... ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..."

"မြိုင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ... မြိုင်ကို အောင်စိုးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီးတည်းက ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ ..."

မြိုင်နှင့် ကိုအောင်စိုးနှစ်ယောက်လုံးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည် ။

ဒေါ်လေးတာ ပြောတဲ့ နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးမမှုတ်နဲ့ ဆိုတဲ့ စကားတွေကို သူမ သတိရလာမိ၏။

"ကိုအောင်စိုးရော..."

"ဆိုက်ကားနင်းနေတယ်..."

အရက်လည်း အလွန်အကျွံသောက်သည် ဟု ပြောသည် ။

"အရက်သောက်တော့ ငွေကြေးက မလောက်တော့ဘူး... သူ့ကိုပြောတော့ ပင်ပန်းလို့ တဲ့ ... ဘယ်လို ပြောမလဲ..."

မြိုင်ကြည့်ရတာ အပျိုဘဝထက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေသည် ။

"ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ရော... ကိုအောင်စိုးအမေကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း ရှိသေးတယ်..."

မြိုင် စိတ်မသက်မသာနှင့် ညှိုးနွမ်းနေသည် ။

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

"ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကိုတော့ ကြောက်တောင် လာပြီ မုန့်ကြွပ်... ရှင်..."

တိမ်တိုက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နော်..."

"တိမ်တိုက်က မိတ်ဆွေတွေပါ... ဘယ်တော့မှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်မလာ နိုင်ဘူး..."

"တကယ်..."

"အင်း..."

"ကောင်းတယ်... စိတ်မကူးနဲ့ ... ဘဝတိုးတက်မှုအတွက်ပဲ အဓိက ထား စဉ်းစားရမယ် မုန့်ကြွပ်... မြိုင်ကို စံပြထားနော်..."

တိမ်တိုက်က သူမအား ချစ်နေတာ မုန့်ကြွပ် သတိထားမိနေသည်။ ။

ဒေါ်လေးတာက လုံးဝသဘောမတူပေ။

အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်နေသည်။ ။

"မုန့်ကြွပ်..."

"ဟင်..."

"အိမ်ထောင်ရေးကို အလွယ်တကူ မစဉ်းစားနဲ့ နော်... သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ... မြိုင်လို ဖြစ်မှာ စိုးတယ် ဟယ်..."

ကိုအောင်စိုးက ကျောင်းမှာ နေစဉ်တည်းက ပေတေချင်နေသည်။ ။

အလုပ်မလုပ်ချင်။

စာလည်း မကြိုးစား။

အလောင်းအစားတွေ အသောက်အစားတွေရှိချင်သည်။ ။

တိမ်တိုက်က ရိုးသား၏။

ကြိုးစားသည်။ ။

အစွမ်းအစရှိ၏။

ကိုအောင်စိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မရတာတော့ သူမ သိနေသည် ။

"တိမ်တိုက်ကတော့ ကိုအောင်စိုးလို မဟုတ်ဘူး ... မြိုင် ကြိုးစားတယ်..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်... တိမ်တိုက်ကိုတော့... ရှင် လုံးဝ မရွေးချယ်နဲ့ ..."

မြိုင်ကလည်း အကြီးအကျယ် တားဆီးနေတော့သည် ။

ဒေါ်လေးတာက တိမ်တိုက်နှင့် ခင်မင်တာပင် သဘောမကျခဲ့ပေ။

တားဆီးနေသည် ။

ကန့်ကွက်နေ၏။

တိမ်တိုက်...

ရှင်ကိုယ်တိုင် မုန့်ကြွပ်အပေါ် အထင်လွဲနေပြီ မဟုတ်လား။

ဒေါ်လေးတာရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲ ဝင်သွားပြီလားဟု မေးနေသည် ။

မုန့်ကြွပ် တွေဝေနေမိ၏။

မြိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာသောလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးလေးလံ စွာ လှမ်းနေမိသည် ။
